

ศุกร์ 23 สิงหาคม

น.โรซา ชาวลิมา

พรหมจารี

สดด 146:5-6,7,

8-9ก.9ข-10

ทำวัตรสัปดาห์ที่ 4

บทอ่านที่ 1

นรธ 1:1,3-6,14ข-16

ในสมัยที่บรรดาผู้วินิจฉัยปกครองอิสราเอล เกิดดอยยากันดารอาหารขึ้นในแผ่นดิน ชายคนหนึ่งจากเมืองเบธเลเฮมในแคว้นยูดาห์พร้อมกับภรรยาและบุตรชายสองคน เดินทางไปอาศัยอยู่ในที่ราบโมอับ

ต่อมาเอลีเมเลค สามีของนางนาอามีถึงแก่กรรม ทิ้งนางไว้กับบุตรชายสองคน บุตรทั้งสองคนแต่งงานกับหญิงชาวโมอับ คนหนึ่งชื่อโอรปาห์ อีกคนหนึ่งชื่อรูธ เขาอยู่ที่นั่นประมาณสิบปี แล้วมาหิโณและคิเลียนก็ถึงแก่กรรม ทิ้งนางนาอามีไว้คนเดียว ไม่มีทั้งบุตรและสามี นางนาอามีได้ยื่นว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเยี่ยมเยียนประชากรของพระองค์ ประทานอาหารให้เขาอีก จึงเตรียมจะออกจากที่ราบโมอับไปกับบุตรสะใภ้สองคน นางจึงออกจากสถานที่อยู่พร้อมกับบุตรสะใภ้ทั้งสองคนและขณะที่กำลังเดินทางกลับไปยังแผ่นดินยูดาห์

นางนาอามีกล่าวแก่บุตรสะใภ้ทั้งสองว่า “ลูกแต่ละคนจงกลับไปบ้านแม่ของลูกเถิด” เขาทั้งสองเริ่มร้องไห้เสียงดังอีก แล้วนางโอรปาห์ก็จูบลามารดาของสามีและกลับไป แต่นางรูธไม่ยอมพรากจากเธอ นางนาอามีจึงกล่าวว่า ‘ดูสิ ที่สะใภ้ของลูกกลับไปหาประชาชนและเทพเจ้าของตนแล้ว ลูกจงกลับไปกับที่สะใภ้ของลูกเถิด’

แต่นางรูธตอบว่า ‘แม่อย่าเร่งรัดให้ดิฉันละทิ้งแม่ หรือห้ามดิฉันไม่ให้ไปกับแม่เลย แม่จะไปที่ไหน ดิฉันจะไปที่นั่นด้วย แม่จะอยู่ที่ไหน ดิฉันก็จะอยู่ที่นั่นด้วย ประชากรของแม่จะเป็นประชากรของดิฉัน พระเจ้าของแม่จะเป็นพระเจ้าของดิฉันด้วย ดังนี้ นางนาอามีกับนางรูธบุตรสะใภ้ชาวโมอับกลับมาจากที่ราบโมอับ เขาทั้งสองมาถึงเมืองเบธเลเฮมต้นฤดูเก็บเกี่ยวข้าวบาร์เลย์

พระวรสาร

มธ 22:34-40

เวลานั้น เมื่อชาวฟาริสีได้ยินว่าพระเยซูเจ้าทรงทำให้ชาวสะดูสีนี้วิ่งออกไป จึงมาชุมนุมพร้อมกัน มีคนหนึ่งเป็นบัณฑิตทางกฎหมายได้ทูลถามเพื่อจะจับผิดพระองค์ว่า “พระอาจารย์ บทบัญญัติข้อใดเป็นเอกในธรรมบัญญัติ” พระเยซูเจ้าตรัสตอบว่า “ท่านจะต้องรักองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านสุดจิตใจ สุดวิญญาณ สุดสติปัญญาของท่าน นี่คือนิยามบัญญัติเอกและเป็นบทบัญญัติแรก บทบัญญัติประการที่สองก็เช่นเดียวกัน คือท่านต้องรักเพื่อนมนุษย์เหมือนรักตนเอง ธรรมบัญญัติและคำสอนของบรรดาประกาศกก็ขึ้นอยู่กับบทบัญญัติสองประการนี้”

ความรู้เป็นสิ่งจำเป็นและต้องมีความเข้าใจในสิ่งที่รู้ แต่การปฏิบัติตามความรู้และความเข้าใจนั้นคือ การยอมรับเป็นสิ่งที่สำคัญยิ่งยวด ในพฤติกรรมของมนุษย์ผู้รับผิดชอบ ปัญหาที่คือว่า ทั้งหมดนี้อยู่บนพื้นฐานของความจริง และจริงใจหรือไม่? ความรู้เป็นเรื่องจริงหรือไม่ เป็นไปได้ยากที่มนุษย์เราจะเข้าใจทุกสิ่งทุกอย่างที่รู้ และหนักยิ่งกว่านั้นคือการปฏิบัติอย่างจริงจัง ซื่อสัตย์ และถูกต้องด้วยความพากเพียร สิ่งที่สำคัญที่สุดวันนี้คือ พระอาจารย์เจ้าเองผู้ทรงสอนอย่างชัดเจน หลักและรากฐานของชีวิตเรามนุษย์ พระองค์ไม่เคยผิด ไม่เคยพลาด และพระองค์ไม่เคยเปลี่ยนแปลง เพราะพระองค์คือความจริงเด็ดขาด แน่นอนที่สุด